

"Îmi vor fi o comoară deosebită"

19 noiembrie 2005

Gili Cârstea

Capitolele trei și patru din Maleahi sunt de o importanță deosebită pentru cei din biserică rămășiței care iau în serios implicațiile credinței lor că solia neprihăririi lui Hristos este cea care va pregăti Mireasa pentru nunta Mielului.

La jumătatea pasajului, profetul face o declarație importantă cu privire la cei despre care a vorbit la începutul capitolului trei: „Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu” (Mal 3:17).

Cine sunt acești “ei” despre care Dumnezeu declară că vor fi “o comoară deosebită” pentru El, în ziua aceea specială când Solul legământului va intra “deodată” în templul Său?

Acești “ei” sunt oameni din poporul lui Dumnezeu din vremea sfârșitului care au o singură prioritate: urmăresc și așteaptă un eveniment esențial, numit ziua ispășirii pentru cei vii, când va intra “deodată” în templul Său “Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți” (Mal 3:1).

De ce este numit Domnul aici ca fiind “Solul legământului”? Deoarece lucrarea care urmează să fie făcută “în templul Său” este cea descrisă de Ezechiel în capitolul 31, și reluată de Pavel în Evrei: “Dar iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu. Și nu vor mai învăța fiecare pe vecinul sau pe fratele său, zicând: ‘Cunoaște pe Domnul!’ Căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei” (Evr 8:10-11).

Prin urmare, Solul legământului cel veșnic urmează să intre în templul Său spre a scrie acolo “legile Mele.” Este calea

divină prin care cele două naturi, umană și divină, se unesc. O asemenea lucrare face ca oamenii să-L “cunoască” pe Domnul, adică să fie conectați la izvorul vieții, căci “să Te cunoască pe Tine” este viață veșnică (Ioan 17:3).

Ziua pe care o pregătește Dumnezeu cu asiduitate este ziua ispășirii finale, îndelung amânată, evitată, refuzată și chiar urâtă de poporul care se numește cu numele Domnului. Natura umană se cutremură la gândul de a fi confruntată cu neprihănire pură. Aceasta este un foc mistuitor pentru egoismul nociv al firii pământești. Mireasa a evitat cu îndărătnicie să-

L urmeze pe Mire dincolo de “perdeaua dinlăuntru.” Ea s-a mulțumit să-L lase pe El să intre în prezența sfințeniei în locul ei, nepăsătoare la costul imens pe care l-a achitat cerul spre a face posibilă această “trecere” dincolo de perdea a omului căzut. Biserica rămășiței se mulțumește cu mijlocirea lui Hristos, așteptând să fie mântuită “în” și nu “din” păcatele ei, sperând și predicând că biruința îi va fi oferită doar ca o declarație juridică la apariția lui Hristos pe nori. Ea nu crede că Solul legământului are de făcut o lucrare chiar în inima și mintea ei, o lucrare de ștergere a păcatului, de îndepărtare a nelegiurii și de așezare în templul inimii a neprihăririi veșnice.

Când scrie “Îmi vor fi o comoară deosebită în ziua pe care o pregătesc Eu,” Maleahi ne transmite parcă trepidația inimii lui Dumnezeu la realizarea unei noi lucrări de creațiune a Soarelui Neprihăririi. Din bezna impenetrabilă a dezvățului planetar, Dumnezeu pune înaintea universului spectator un grup de oameni care stau “fără vină” înaintea scaunului de judecată, oameni “fără pată, zbârcitură, sau ceva de felul acesta,” o adevărată comoară în ședința excepțională a procesului lui Dumnezeu. Ei îl urmează pe Miel “oriunde merge El,” căci au descoperit la timp calea consacrată către desăvârșirea creștină și au pășit pe urmele lui Hristos în experiența părtășiei de natura divină. În sfânta sfintelor, creuzetul familiei divino-umane, fărădelegea “fiilor lui Levi” va fi curățită “cum se lămurește aurul și argintul” (Mal 3:3), omul cel vechi este “pironit împreună cu Hristos,” iar neprihănirea veșnică este sigilată pentru vecie în caracterul lor.

Aceasta a fost esența soliei 1888. Din păcate, ei nu i s-a permis să fie decât “începutul” lumini îngerului a cărui slavă urma să umple tot pământul. Nu i s-a permis să ajungă la poporul nostru, și “prin acțiunea propriilor noștri frați” a fost ținută departe de lume.

Dar Dumnezeu nu a abandonat proiectele pentru “ziua aceea” și nu a modificat “scopul Său din veacuri veșnice” chiar dacă rămășița face tot ce îi stă în putere spre a evita să se confrunte cu “neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea.” El va face din cei de pe urmă păcătoși ai ultimei generații, oameni care au moștenit toate defectele strămoșilor lor, o “comoară deosebită.”

Așteptând timpul glorios când “toți Mă vor cunoaște,” să nu pierdem nici un moment în împlinirea misiunii la care am fost chemați, spunând Miresei lui Hristos: “Să cunoaștem, să căutăm să cunoaștem pe Domnul! Căci El se ivește ca zorile dimineții, și va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia de primăvară, care udă pământul!” (Osea 6:3). Să facem acest lucru cu răbdare, cu umilință, cu respect, chiar dacă observăm tot mai dureros că evlavia poporului nostru este “ca norul de dimineață, și ca roua care trece curând” (Osea 6:4). Ploaia de primăvară – “un învățător al neprihăririi” – va veni cu siguranță, iar Solul legământului va avea, “în ziua aceea” o comoară deosebită.